

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság

4.Bf.206/2023/13. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2024. év január hó 9. napján tartott nyilvános ülésen meghozta és kihirdette a következő

v é g z é s t:

A hivatali vesztegetés elfogadásának büntette és más bűncselekmények miatt Terhelt1 és társa ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2023. június 14. napján kihirdetett 4.B.108/2023/13. számú ítéletét helybenhagyja.

A végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS

[1] A Fővárosi Törvényszék a 2022. március 24. napján kelt 22.B.118/2021/61-IV. számú ítéletével Terhelt1 I. r. vádlottat bűnösnek mondta ki 15 rendbeli, a Btk. 294. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés I. fordulat a) pont aa) alpontja és b) pontja szerint minősülő hivatali vesztegetés elfogadásának büntetében, 8 rendbeli, a Btk. 299. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés c) pontja szerint minősülő befolyással üzérkedés büntetében, 2 rendbeli, a Btk. 305. § c) pontjába ütköző hivatali visszaélés büntetében, valamint a Btk. 345. §-ába ütköző hamis magánokirat felhasználásának vétségében. Ezért az I. r. vádlottat – halmazati büntetésül – 5 év szabadságvesztés büntetésre, 500 napi tétel pénzbüntetésre, 5 év közügyektől eltiltásra és a közterület felügyelői foglalkozás gyakorlásától való végleges eltiltásra ítélte, valamint vele szemben 785.000,- forintra vagyoneklobzást rendelt el. Ugyanezen ítéletében a bíróság Terhelt2 II. r. vádlottat bűnösnek mondta ki 13 rendbeli, a Btk. 294. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés I. fordulat a) pont aa) alpontja és b) pontja szerint minősülő hivatali vesztegetés elfogadásának büntetében, 9 rendbeli, a Btk. 299. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés c) pontja szerint minősülő befolyással üzérkedés büntetében, a Btk. 305. § c) pontjába ütköző hivatali visszaélés büntetében, valamint a Btk. 345. §-ába ütköző hamis magánokirat felhasználásának vétségében. Ezért a II. r. vádlottat – halmazati büntetésül – 4 év 6 hónap szabadságvesztés büntetésre, 500 napi tétel pénzbüntetésre, 5 év közügyektől eltiltásra és a közterület felügyelői

foglalkozás gyakorlásától való végleges eltiltásra ítélte, valamint vele szemben 715.000,- forintra vagyonek Kobzást rendelt el.

[2] A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a 2023. február 15. napján kelt 3.Bf.223/2022/31. számú ítéletével az elsőfokú ítéletet Terhelt1 I. r. és Terhelt2 II. r. vádlott vonatkozásában hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú bíróságot új eljárásra utasította.

[3] A Fővárosi Törvényszék a hatályon kívül helyezés folytán megismételt eljárásban a 2023. év június hó 14. napján kihirdetett 4.B.108/2023/13. számú ítéletében Terhelt1 I. r. vádlottat bűnösnek mondta ki 15 rendbeli hivatali vesztegetés elfogadásának büntetében [Btk. 294. § (1) bekezdés, (3) bekezdés I. fordulat a) pont aa) alpont, b) pont], 8 rendbeli befolyással üzérkedés büntetében [Btk. 299. § (1) bekezdés, (2) bekezdés c) pont], 2 rendbeli hivatali visszaélés büntetében [Btk. 305. § c) pont], valamint hamis magánokirat felhasználásának vétségében [Btk. 345. §], amiért őt – halmazati büntetésül – 2 év 8 hónap szabadságvesztés büntetésre, 500 napi tétel pénzbüntetésre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte, egyben végleges hatállyal eltiltotta a közterületfelügyelői foglalkozás gyakorlásától. A bíróság Terhelt1 I. r. vádlott vonatkozásában 785.000 forintra vagyonek Kobzást rendelt el. Megállapította, hogy a szabadságvesztés végrehajtási fokozata börtön, amelyből a vádlott a büntetés fele részének kitöltését követő napon bocsátható legkorábban feltételes szabadságra. A pénzbüntetés egy napi tételének összegét az elsőfokú bíróság 1.500 forintban állapította meg. Rendelkezett a vádlott által előzetesen fogvatartásban és bűnügyi felügyeletben töltött idő beszámításáról, utóbbiról akként, hogy négy napi bűnügyi felügyeletet feleltetett meg egy napi fogvatartásnak.

[4] Terhelt2 II. r. vádlottat bűnösnek mondta ki 13 rendbeli hivatali vesztegetés elfogadásának büntetében [Btk. 294. § (1) bekezdés, (3) bekezdés I. fordulat a) pont aa) alpont, b) pont], 9 rendbeli befolyással üzérkedés büntetében [Btk. 299. § (1) bekezdés, (2) bekezdés c) pont], hivatali visszaélés büntetében [Btk. 305. § c) pont], valamint hamis magánokirat felhasználásának vétségében [Btk. 345. §], amiért őt – halmazati büntetésül – 2 év 6 hónap szabadságvesztés büntetésre, 500 napi tétel pénzbüntetésre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte, egyben végleges hatállyal eltiltotta a közterületfelügyelői foglalkozás gyakorlásától. A bíróság Terhelt2 II. r. vádlott vonatkozásában 715.500 forintra vagyonek Kobzást rendelt el. Megállapította, hogy a szabadságvesztés végrehajtási fokozata börtön, amelyből a vádlott a büntetés fele részének kitöltését követő napon bocsátható legkorábban feltételes szabadságra. A pénzbüntetés egy napi tételének összegét az elsőfokú bíróság 2.000 forintban állapította meg. Rendelkezett a vádlott által előzetese fogvatartásban és bűnügyi felügyeletben töltött idő beszámításáról, utóbbiról akként, hogy négy napi bűnügyi felügyeletet feleltetett meg egy napi fogvatartásnak. A törvényszék Terhelt2 II. r. vádlottat kötelezte a reá eső bűnügyi költség megfizetésére.

[5] Az elsőfokú bíróság határozata ellen az ügyész mindkét vádlott terhére, a velük szemben kiszabott szabadságvesztés tartamának súlyosítása, valamint a Btk. 38. § (3) bekezdésének mellőzése érdekében jelentett be fellebbezést. Az ügydöntő határozatot a két vádlott és védőik tudomásul vették.

[6] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.455/2023/3. számú átiratában az ügyészi fellebbezést mindkét vádlott vonatkozásában módosítással, illetve kiegészítéssel tartott fenn.

Kifejtette, hogy a megismételt eljárásban a Fővárosi Törvényszék a megismételt eljárásban az ítéltábla hatályon kívül helyező határozatában foglaltakat maradéktalanul megtartotta, a perrendi szabályok ellen nem vétett, ügyfelderítési kötelezettségét teljesítette, a releváns bizonyítékokat megvizsgálta, azokat egyenként és együttesen értékelve – mindkét vádlott beismerése mellett – állapította meg az ítéleti történeti tényállást. A fellebbviteli főügyészség álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítélete megalapozott, a törvényszék indokolási kötelezettségét is teljesítette. Mindezek alapján okszerűen következtetett mindkét vádlott bűnösségére, cselekményeiket törvényesen minősítette, az anyagi jogi rendelkezések alkalmazása során nem tévedett. A büntetés kiszabása körében annak a meggyőződésének adott hangot a fellebbviteli főügyészség, hogy alapvetően helyesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor a jelentős tárgyi súlyú és nagyszámú halmazatban álló bűncselekményekre figyelemmel végrehajtandó szabadságvesztést szabott ki a vádlottakkal szemben és ugyancsak megalapozottan döntött, amikor eltiltotta őket határozott időre a közügyek gyakorlásától, illetve végleges hatállyal eltiltotta a terhelteket a közterületfelügyelői foglalkozástól, végezetül pedig nem tévedett, amikor mindkettőjükkel szemben vagyoneklobzást alkalmazott. Anyagi jogszabályt sértett azonban a törvényszék, amikor a vádlottakkal szemben a szabadságvesztés büntetés és a közügyektől eltiltás időtartamát meghatározta, mert a terheltekkel szemben alkalmazott büntetések nem tükrözik a többszörös halmazatban elbírált bűncselekmények valós tárgyi súlyát, valamint a közrend fenntartására felelt, hivatali működésük során kitartó szándékkal, több tucát haszonszerzésre irányuló bűncselekményt megvalósító vádlottak, magasabb társadalomra veszélyességének fokát. A fellebbviteli főügyészség az átiratában kiemelte, hogy a vádlottak terhére megállapított bűncselekmények középértéke – a halmazati büntetés kiszabás szabályaira is figyelemmel – 7 év, amelyhez képest az elsőfokú bíróság által ténylegesen kiszabott szabadságvesztés büntetések nem elegendők a Btk. 79. §-ában meghatározott büntetési célok eléréséhez, ezért mindkét vádlott esetében a szabadságvesztés büntetés és a közügyektől eltiltás mértékének súlyosítására tett indítványt. Ugyanakkor a Fővárosi Főügyészség fellebbezésében foglaltakkal ellentétben már nem kifogásolta azt az elsőbírői rendelkezést, hogy a törvényszék a Btk. 38. § (3) bekezdésének felhívásával úgy határozott, hogy a vádlottak a szabadságvesztés büntetésből annak fele részének letöltését követően feltételes szabadságra bocsáthatók. E tekintetben méltányosnak minősítette az elsőfokú bíróság döntését, amelyet elsősorban a vádlottak személyi és családi körülményei indokolnak. A fellebbviteli főügyészség a pénzbüntetésre vonatkozó és a vagyoneklobzást kimondó elsőbírői rendelkezéseket sem találta kifogásolhatónak. Összességében tehát mind Terhelt1 I. r., mind Terhelt2 II. r. vádlott szabadságvesztés büntetésének és közügyektől eltiltásának súlyosítását kérte a másodfokú bíróságtól, egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását szorgalmazta.

[7] A Fővárosi Ítéltábla az ügyészi fellebbezés elbírálására nyilvános ülést tűzött ki a Be. 598. § (5) bekezdése értelmében, figyelemmel a Be. 598. § (2) bekezdésében írtakra is, mert az I. r. vádlott védője indítványozta az ügy nyilvános ülésen történő elbírálását.

[8] A másodfokú bíróság nyilvános ülésén Terhelt1 I. r. vádlott a személyi körülményeivel kapcsolatban okiratokat csatolt a jegyzőkönyvhöz. Csatolta a Szent Erzsébet Plébánia plébánosa által kiállított igazolást, amely szerint a vádlott 2020-tól önkéntes és térítésmentes munkát végez a plébánia számára. Szintén csatolta a Budapesti Bajcsy-Zsilinszky Kórház és Rendelőintézet Pszichiátriai Intézet gondozójának igazolását, amely szerint depressziója miatt folyamatos orvosi kezelés és ellenőrzés alatt áll, rendszeresen gyógyszert szed. Szintén benyújtotta a Semmelweis Egyetem Gyermekgyógyászati Klinikájának Ambuláns kezelőlapját, amely szerint a 2006-ban született név3 nevű gyermeke

allergiás asthma megbetegedésben szenved. A gyermek betegségének súlyosságát illetően a Semmelweis Egyetem igazolását is csatolta, amely szerint a gyermek tartósan beteg, immunhiányos és súlyos asthmában szenved. Végezetül a bíróság rendelkezésére bocsátotta Budapest Főváros Kormányhivatalának tanúsítványát arról, hogy feleségét jelölték ki a felesége édesapja gondnokaként, mert név⁴ cselekvőképességében teljesen korlátozott. A vádlott felszólalásában az okiratokkal igazolt személyi körülményeire tekintettel az elsőfokú bíróság ítéletének enyhítését, vagylagosan helybenhagyását kérte a másodfokú bíróságtól.

[9] Terhelt² II. r. a személyi körülményeiben történt változásként jelölte meg, hogy munkahelyén szakmailag előrelépett, immár irodavezető, amely tevékenységből havonta 430.000 forint bruttó jövedelemre tesz szert.

[10] Terhelt¹ I. r. vádlott védője perbeszédében az enyhítő körülmények jelentős túlsúlyára, legfőképpen a komoly időmúlásra hívta fel a másodfokú bíróság figyelmét. Kiemelte, hogy az I. r. vádlott a bűncselekmények elkövetése előtt is és azt követően is kifogástalan életvezetést tanúsít, több személy eltartásáról gondoskodik, miközben ő maga is beteg és cselekményeit a lehető legőszintébben megbánta. Mindezek alapján méltányos elbírálást kért a másodfokú bíróságtól.

[11] Terhelt² II. r. vádlott védője perbeszédében azt hangsúlyozta, hogy az elsőfokú bíróság a valóságos súlyuknak megfelelően értékelte a jelentős számbeli fölényben lévő enyhítő körülményeket, ő is rámutatott a II. r. vádlott többféle, modernkori civilizációs megbetegedésére, valamint a komoly időmúlásra és a terhelt beismerő vallomására. A kifejtettek tükrében az elsődlegesen az elsőfokú ítélet enyhítését, másodlagosan annak helybenhagyását indítványozta.

[12] A súlyosítást célzó ügyészi fellebbezés nem alapos.

[13] A felülbírálat során az ítéltábla először annak terjedelme felől határozott. A Be. 590. § (3) bekezdése értelmében, ha a fellebbezést kizárólag az 583. § (3) bekezdése alapján jelentették be, a másodfokú bíróság az ítéletnek csak a fellebbezéssel sérelmezett rendelkezését, illetve részét bírálja felül. A fenti törvényhely (5) bekezdése értelmében azonban a másodfokú bíróság ebben az esetben az ítélet fellebbezéssel nem érintett része tekintetében is felülbírálja az elsőfokú bírósági eljárást és ennek során vizsgálja azon eljárási szabályok megtartását, amelyek megsértése esetén a Be. 607. § (1) bekezdése, a Be. 608. § (1) bekezdése [Be. 590. § (1) bekezdés a) pont aa) alpont], valamint a Be. 609. § (1) bekezdése alapján [Be. 590. § (5) bekezdés a) pont ab) alpont] az ítéletet hatályon kívül kell helyezni. A másodfokú bíróság az (5) bekezdés a) pont ab) alpontjában írt okból az elsőfokú bíróság ítéletét akkor bírálja felül, ha az ítélet megalapozatlanságának vizsgálata nélkül megállapítható, hogy a 607. § (1) bekezdésében, valamint a 608. § (1) bekezdésében fel nem sorolt, és a másodfokú eljárásban nem orvosolható olyan eljárási szabálysértés történt, amely lényeges hatással volt az eljárás lefolytatására, a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására, illetve az intézkedés alkalmazására. A felülbírálat továbbá kiterjedt a bűnösség megállapítására vonatkozó rendelkezésre, azaz annak vizsgálatára, hogy a terheltet fel kell-e menteni, vagy vele szemben az eljárást meg kell-e szüntetni [Be. 590. § (5) bekezdés b) pont], a bűncselekmény minősítésére [Be. 590. § (5)

bekezdés c) pont] és a büntetés kiszabására, intézkedés alkalmazására vonatkozó rendelkezésekre [Be. 590. § (5) bekezdés d) pont].

[14] Az ítéltábla megállapította, hogy az ügyészi fellebbezés a Be. 583. § (3) bekezdés a) pontja értelmében kizárólag a kiszabott büntetések mértékére vonatkozott, ennél fogva a fentebb részletezettek értelmében a felülbírálat terjedelme korlátozott.

[15] Az eljárási szabályok vizsgálata során az ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat – köztük a megismételt eljárásra vonatkozó, a Be. 632.§ - 634. §-aiban foglalt rendelkezéseket is – maradéktalanul betartotta, a Be. 607. § (1) és 608. § (1) bekezdésében meghatározott, feltétlen hatályon kívül helyezést eredményező, továbbá a Be. 609.§ (1) bekezdése alapján hatályon kívül helyezéshez vezető más eljárási szabálysértést sem valósított meg.

[16] A bejelentett fellebbezés tartalmára figyelemmel a másodfokú bíróság a Be. 591. § (2) bekezdés a) pontjába foglalt rendelkezés alapján nem vizsgálta az elsőfokú bíróság ítéletének megalapozottságát és határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapította.

[17] Az elsőfokú bíróság a bejelentett fellebbezésre tekintettel a Be. 562. § (2) bekezdésében meghatározottak szerint az ítéletet röviden indokolta, kitért a Be. 561. § (3) bekezdés a)-c) és e) pontjaiban, valamint a Be. 564. § (4) bekezdésében meghatározottakra, valamint megjelölte az alkalmazott jogszabályokat is.

[18] A másodfokú eljárásban irányadó tényállásra és az ügyiratok tartalmára is figyelemmel a vádlottak felmentésére, velük szemben az eljárás megszüntetésére okot adó körülmény nem volt megállapítható, a vádlottak bűnösségére vont elsőbírói következtetés helytálló, a cselekmény jogi minősítése pedig mindkét vádlott esetében megfelel az anyagi jogi szabályoknak.

[19] A büntetéskiszabás körében az ítéltábla nem osztotta az ügyészi álláspontot.

[20] A Btk. 79. §-a határozza meg a büntetés célját, amely szerint az nem más, mint a társadalom védelme érdekében annak megelőzése, hogy akár az elkövető, akár más bűncselekményt kövessen el. A megfogalmazásból kiviláglik, hogy a büntetés célja kettős, egyrészt az egyéni, másrészt az általános megelőzés a jövőre vonatkozóan. A törvényben megfogalmazott büntetési célok között egyik sem élvez primátust, mindkettőnek elsődleges feladata a társadalom védelme. A Btk. 80. § (2) bekezdése értelmében pedig a büntetést az e törvényben meghatározott keretek között, céljának szem előtt tartásával úgy kell kiszabni, hogy az igazodjon a bűncselekmény tárgyi súlyához, a bűnösség fokához, az elkövető társadalomra veszélyességéhez, valamint az egyéb enyhítő és súlyosító körülményekhez.

[21] A vádlottak terhére rótt bűncselekmény konkrét tárgyi súlya, a személyükben rejlő társadalomra veszélyesség, az enyhítő és súlyosító körülmények együttes értékelése alapján a törvényszék helytállóan állapította meg, hogy a büntetési célok elérése érdekében a vádlottakkal szemben szabadságvesztés büntetés kiszabása indokolt. A feltárt büntetéskiszabási körülmények mellett az elsőfokú bíróság azon következtetése is helyes,

hogy a generális és a speciális prevenció érvényesülése – azaz a társadalom védelme érdekében annak megelőzése, hogy akár az elkövető, akár más bűncselekményt kövessen el – végett a vádlottakkal szemben a Btk. 80. § (2) bekezdésében meghatározott középértéket el nem érő tartamú szabadságvesztés büntetés és annak mértékéhez igazodó közügyektől eltiltás kiszabása indokolt. Ezen tényezők maximális értékelésével állapította meg a törvényszék a szabadságvesztés büntetés, és az ehhez igazodó közügyektől eltiltás tartamát. Emellett megállapítható az is, hogy a vádlottak magatartása – bár rövid idő alatt sorozatos volt – nem jelent bűnözői életmódra való berendezkedést, amelyet igazolni látszik az is, hogy a cselekmények óta igen hosszú idő telt el, a terheltek régóta állnak büntetőeljárás hatálya alatt és azóta is rendezett körülmények között élnek, hagyományos polgári életvitelt folytatnak. A cselekmények elkövetése óta eltelt hat év a másodfokú bíróság álláspontja szerint is rendkívül hosszúnak minősül, a terheltek maradéktalanul beismerték az általuk elkövetett bűncselekményeket, a hatóságokkal együttműködtek és őszinte megbánásuk nemcsak az elsőfokú bírósági tárgyaláson, hanem a másodfokú nyilvános ülésen is tapasztalható volt. Nem tévedett az elsőfokú bíróság akkor sem, amikor a vádlottakat értelemszerűen határozott időre eltiltotta a közügyek gyakorlásától és végleges hatállyal eltiltotta a közterületfelügyelői tevékenységtől, a pénzbüntetés kiszabására és a vagyoneklkobzás alkalmazására is törvényesen került sor. A pénzbüntetés napi tételeinek számát és az egy napi tétel összegét a Btk. 50. §-ában foglaltak szerint határozta meg a törvényszék, a napi tételek száma megfelelően igazodik a vádlottak terhére rótt bűncselekmények tárgyi súlyával, az egy napi tétel összege pedig a jövedelmi, személyi, vagyoni viszonyaikhoz.

[22] Az ítéltábla álláspontja szerint tehát az elsőfokú bíróság által kiszabott szabadságvesztés mindkét vádlott esetében hiánytalanul érvényre juttatja a törvényben meghatározott büntetési célokat, megfelelően individualizáltak, tetterányosak és a törvény szellemének megfelelően nem a megtorlást, hanem valóban a nevelést és a visszatartást fejezik ki. Mindezekre figyelemmel az ítéltábla álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetés tartama szükséges, és egyben elegendő is a büntetési célok, a vádlott és más személyek jogkövető magatartásának eléréséhez, a társadalom védelme érdekében annak megelőzéséhez, hogy a vádlott vagy más bűncselekményt kövessen el, ezért az ügyészség hosszabb tartamú szabadságvesztés büntetés és közügyektől eltiltás mellékbüntetés kiszabására irányuló fellebbezése a Be. 605. § (2) bekezdésében rögzített rendelkezést is szem előtt tartva, nem vezetett eredményre.

[23] A szabadságvesztés végrehajtási fokozatára, a vádlottak által előzetes fogvatartásban töltött időnek a szabadságvesztés tartamba történő beszámítására, továbbá a feltételes szabadságra bocsáthatóság legkorábbi időpontjára vonatkozó elsőfokú rendelkezések törvényesek, emellett mindkét vádlott személyi és családi körülményei olyanok, amelyek a Btk. 38. § (3) bekezdésének alkalmazását is.

[24] Fentiekre figyelemmel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét - helyes indokaira tekintettel – a Be. 605. § (1) bekezdésének felhívásával helybenhagyta.

[25] A Fővárosi Ítéltábla végzése elleni fellebbezést a Be. 615. § (1) és (2) bekezdés zárja ki.

Budapest, 2024. év január hó 9. napján

Nagyné dr. Drahos Ibolya s.k. a tanács elnöke, Dr. Németh Nándor s.k. előadó bíró, Dr. Lőrinczy Attila István s.k. bíró

A Fővárosi Törvényszék 4.B.108/2023/13. számú ítélete – a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 4.Bf.206/2023/13. számú végzése folytán – Terhelt1 I. rendű, valamint Terhelt2 II. rendű vádlott tekintetében 2024. január 9. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2024. január 9. napján

Nagyné dr. Drahos Ibolya s.k.

a tanács elnöke